

CSORBA GYŐZŐ

Lélegzet-eszperantó

Nyelv: nyelv nélkül, külön jelrendszer nélkül, a köznapi élet természetes történéseiben.

Elvontságra aligha jó, bensőségre pótolhatatlan.

Az országhatárok: nevetség, a még keményebb határok is: nevetség. Az olyasfélék például, mint: állatvilág, növényvilág, egyéb világ.

Az egzotikumok: legfeljebb lassabban megszólíthatók.

Mondjuk: hatlábú borjú levágott két lába spirituszban. Mondjuk: földre hozott holdközvet. De nem reménytelen, még kevésbé ki-zárt.

Nyelv: nyelv nélkül, külön jelrendszer nélkül. Gomolygó, meleg áramlás, tágul, körbe-ömlő, s eggyé-nyel a nem beszélő beszélővel.

A szokvány-szó szokvány-zsonglóre is csak tisztelegve nézheti, s ámulhat szégyenkezve: mit is tud ő, mennyire semmit.

Csoda-eszperantó, anyanyelv-eszperantó — még több: lélegzet-eszperantó.

Ó, nők, ó nők, Paradicsom, tudás fája, tiltott gyümölcs...!

Ehettétek, kiúzhettek miatta. Többet tudtok ma is, mint a tudók, s az Éden most is ott lebeg körülöttetek.

Mert ezt a nyelvet, ezt a nyelvtelen nyelvet ti remekül beszélitek.

Hosszabb

*A nap perceit másodperceit
hogya leírni vagy hogy kimondani
hogya nehéz hogy lehetetlen nehéz
ahogy azok...*

*Pedig ha kevesebb
ha kevesebb...*

*Így hát igazán
kínálkozóbb visszafelé*

– Tehát:
„Amikor fölébredtem egyedül
voltam reggel úgy negyedhét körül
szívem erősen dobogott szemem
még nem nyitottam ki egyideig
vigyáztam mert habár a műanyag
redőny lehúzva már beszúrt a nap
s megszúrta volna szemem is

Akár
apálykor a tenger akár a köd
napkeltén húzódott ki tudatom
köréből az álom csak íze lett
de képéből színeből semmi sem
bal ujjaim ágyékom...”

Így se megy
nem megy hisz képtelenség márpedig
ha kevesebb

Marad a bőkezű
de sírós tékozlás hogy elfakult
cserépdarabkák mások sincsenek
és egyre több és több a tartozik
és egyre több és több a követel
és egyre inkább hogy adós vagyok
és egyre inkább hogy hitelező

FODOR ANDRÁS

Töredék

D. M.-nek.

Mikor a lázak és hisztériák,
a szorongások önmagunkba forgó
ideges ingere torlad, amikor
a baljós nekikeseredésből
az anamnézis metsző logikája
fogamzódik, mikor
zuhansz le-föl
forró és jéghideg közt,
s agyad fölizzó dinamója
fürtökbe nyíló csillagrajokkal,
szikrázó abszurd ábrákba feszíti
az irdatlan sötétet...

meglátom hirtelen
a földet, melyen állok,
meglátom egyhelyben toporgó,